

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ในการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาหลักสูตรได้กำหนดความมุ่งหมายและขอบข่ายของการวัดผลการเรียนในระดับนี้ไว้ดังนี้คือ (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2529 : 245-246)

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อต้องการทราบว่ามีผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาพลศึกษาเพียงใด
2. เพื่อต้องการทราบว่ามีผู้เรียนมีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายแข็งแรงเพียงใด
3. เพื่อต้องการทราบว่ามีผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางทักษะและความสามารถทางกีฬาเพียงใด
4. เพื่อต้องการทราบว่านักเรียนมีคุณธรรมและเห็นคุณค่าของการกีฬาเพียงใด
5. เพื่อต้องการทราบว่านักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา และมีวิจารณญาณของการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายเพียงใด

ขอบข่ายของการวัดผลทางพลศึกษา

1. วัดความรู้และความเข้าใจทางพลศึกษา ได้แก่ ประวัติความเป็นมา กฎ กติกา วิธีการเล่น แบบการเล่น มารยาทการเล่น ความปลอดภัย อุปกรณ์การเล่น และอุปกรณ์สนาม เป็นต้น
2. วัดทักษะทางกีฬาและสมรรถภาพทางกาย ได้แก่ การวัดทักษะเบื้องต้นของกีฬาแต่ละประเภท ทักษะการเล่นเป็นทีม ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ซึ่งแสดงทางสมรรถภาพทางกลไก เป็นต้น

3. วัตถุประสงค์ทางคุณธรรม ได้แก่ การรู้จักเสียสละ การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ และรู้จักอภัย การให้ความร่วมมือร่วมกับบุคคลอื่น การเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามระเบียบกฎกติกาและรักความสามัคคี

4. วัตถุประสงค์ทางเจตคติ ได้แก่ การวัดพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกมาอันเป็นผลมาจากการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา เช่น ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม การตรงต่อเวลา การแต่งกายอย่างเหมาะสม รักการบริการช่วยเหลือร่วมมือ เป็นพิเศษทางพลศึกษาให้แก่ส่วนรวม

นอกจากนี้หลักสูตรยัง เสนอแนะเกณฑ์การแบ่งสัดส่วนของคะแนนแต่ละส่วนไว้ 5 แบบ ดังนี้

ขอบข่าย	แบบ 1	แบบ 2	แบบ 3	แบบ 4	แบบ 5
ความรู้ความเข้าใจ	20	20	20	20	10
ทักษะกีฬาและสมรรถภาพทางกาย	40	-	60	50	50
ทักษะทางกีฬา	-	30	-	-	-
สมรรถภาพทางกาย	-	30	-	-	-
พฤติกรรมทางคุณธรรม	20	10	10	15	20
พฤติกรรมทางเจตคติ	<u>20</u>	<u>10</u>	<u>10</u>	<u>15</u>	<u>20</u>
รวม	100	100	100	100	100

ตามสัดส่วนของคะแนนทั้ง 5 แบบนี้ กลุ่มโรงเรียนใดจะเลือกแบบใดก็ได้ ให้พิจารณาตามความเหมาะสมของมติกกลุ่ม ผู้สอนจะต้องทำการทดสอบเป็นระยะตลอดภาคเรียน และวัดผลรวบยอดตอนปลายภาคเรียน และได้เสนอแนะการแบ่งกลุ่มคะแนนความสามารถไว้ ดังนี้ (สมมุติคะแนนเต็ม 10 คะแนน) ดีมากให้ 9-10 คะแนน ดีให้ 7-8 คะแนน พอใช้ให้ 5-6 คะแนน และควรแก้ไข (ผ่าน) ให้ 3-4 คะแนน (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2529 : 249-250)

วรงค์ดี เพียรชอบ (2527 : 192-193) ได้กล่าวว่า ในการให้คะแนนนักเรียน ครูควรจะยึดถือความมุ่งหมายของการสอนที่ได้วางไว้เป็นเกณฑ์สำคัญ ถ้าหากว่าความมุ่งหมายของการสอนวิชาพลศึกษาได้กำหนดไว้ว่า เพื่อให้นักเรียนมีการพัฒนาการในพฤติกรรมทุกด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะของการเล่นกีฬา ด้านทัศนคติ ด้านคุณลักษณะ และด้านสมรรถภาพทางกาย การให้คะแนนก็ควรจะครบทุกด้านตามที่กล่าวแล้วนี้ และอัตราส่วนของการให้คะแนนในพฤติกรรมแต่ละด้านควรจะเป็นดังนี้ คือ

1. ทักษะของการกีฬาหรือกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งทักษะส่วนบุคคลและความสามารถที่จะนำทักษะเหล่านั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในสภาพการเล่นจริง ควรให้คะแนนประมาณร้อยละ 20-25
2. สมรรถภาพทางด้านร่างกาย ซึ่งหมายถึงปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบของสมรรถภาพทางร่างกาย เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความทนทานของกล้ามเนื้อ ความทนทานของระบบไหลเวียนและระบบหายใจ ความคล่องตัว การทรงตัว ความเร็ว หรืออื่น ๆ ควรให้คะแนนประมาณร้อยละ 20-25
3. ความรู้ความเข้าใจ ซึ่งหมายถึง ความเข้าใจในความเป็นมาของกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬา วิธีการเล่น กฎและระเบียบการเล่น หรือความรู้ความเข้าใจในด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา ควรให้คะแนนประมาณร้อยละ 10-20
4. ทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา ซึ่งครูจะเห็นได้จากพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมาในขณะที่เรียนวิชาพลศึกษา เช่น การมาเรียนตรงตามเวลา ความสนใจและตั้งใจเรียน ความกระตือรือร้นของนักเรียนในการเรียนวิชาพลศึกษา การฝึกฝนด้วยตนเองในเวลาว่าง การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาหรืออื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนี้ ควรให้คะแนนร้อยละ 10-20
5. คุณลักษณะประจำตัว เช่น การมีน้ำใจนักกีฬา การเป็นผู้เล่นและผู้ดูกีฬาที่ดี การปฏิบัติตามระเบียบการเล่น การเชื่อฟังและยอมรับคำตัดสิน หรืออื่น ๆ ที่นักเรียนแสดงออกมาในขณะที่เรียนวิชาพลศึกษา ควรให้คะแนนร้อยละ 10-20

จรินทร์ ธาณิรัตน์ (2519 : 6-7) ได้กล่าวว่า ในการวัดผลจะต้องพิจารณาว่าจะวัดอะไร เพื่อให้ตรงกับเนื้อหาหรือความมุ่งหมายของระดับนั้น ๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างกัน

ไปบ้าง แต่ก็ควรจะสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอน เพื่อที่จะสามารถประเมินผลการเรียนได้ตรงจุด ถูกต้อง ซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความรู้ความเข้าใจทางพลศึกษา (Knowledge Test)
2. วัดทักษะทางกีฬา (Sport Skill Test)
3. วัดสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) ที่นิยมทดสอบกันอยู่

ขณะนี้ มี 2 ชนิด คือ

3.1 การทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระดับประเทศ (ICSPFT - International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test)

3.2 การทดสอบสมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER - The American Association for Health, Physical Education and Recreation)

4. วัดกำลังการทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจ (Cardio-Vascular Test)

ได้แก่ การทำงานของหัวใจ การหายใจ จำนวนปริมาตรโลหิต เป็นต้น

5. วัดเจตคติหรือทัศนคติของพลศึกษา (Attitude Test)
6. วัดลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาหรือคุณธรรมทางจิตใจ (Sportmanship)

และนอกจากนี้ยังได้เสนอแนะวิธีการวัดผล เพื่อการประเมินผลทางพลศึกษาไว้ดังนี้

1. วัดโดยการให้ปฏิบัติ (Performance Test) การวัดวิธีนี้ต้องให้ผู้รับการทดสอบลงมือปฏิบัติในกิจกรรมที่ผู้ทดสอบต้องการทราบ เพื่อจะได้ดูความสามารถและความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการสอน เช่น ในการวัดทักษะทางกีฬา หรือสมรรถภาพทางกาย การวัดโดยการให้ปฏิบัติในกิจกรรมหรือกีฬานั้น เอาผลการปฏิบัติออกมาในรูปของเกณฑ์การวัด เช่น

1.1 ใช้เวลาเป็นเกณฑ์ เช่น การวิ่ง 100 เมตร 200 เมตร เอาเวลาเป็นเกณฑ์ไปสู่คะแนน ซึ่งอาจใช้วิธีการเฉลี่ยนักเรียนในชั้น ถ้ายังไม่มีคะแนนมาตรฐานอยู่แล้ว

1.2 ใช้ความสูงเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดสูง ยืนกระโดด (Vertical Jump) คะแนนคิดโดยเฉลี่ยเหมือนแบบที่ 1

1.3 ใช้ความไกลเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดไกล ยืนกระโดดไกล ขว้างลูกซอฟต์บอล ทุ่มน้ำหนัก ขว้างจักร ฯลฯ เอาระยะไกลมาเฉลี่ยในการให้คะแนนเช่นกัน

1.4 ใช้จำนวนครั้งที่ทำได้เป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดเชือก โหนราว ดันพื้น ลูกนั่ง ขูดกับราว ฯลฯ เอาจำนวนครั้งที่ทำได้มาหาเกณฑ์เฉลี่ยออกเป็นคะแนน

1.5 ใช้เกณฑ์ทำได้หรือไม่ได้เป็นเกณฑ์ เช่น ยืดหยุ่นหรือยิมนาสติกส์ (ทกลูกด้วยมือ สปริงมือ) ครูเป็นผู้ดูและตัดสิน ถ้าทำได้ให้ "ผ่าน" ถ้าทำไม่ได้ให้ "ไม่ผ่าน"

2. วัดโดยการทดสอบข้อเขียน (Written Test) การใช้ทดสอบข้อเขียนมีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับพลศึกษา ประวัติความเป็นมา วิธีการเล่น แบบระเบียบ กฎ กติกา ฯลฯ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเพียงใด ข้อสอบนั้นอาจใช้แบบข้อสอบอัตนัย ปรนัย หรือใช้ทั้งสองอย่างผสมกันก็ได้

3. วัดโดยใช้เครื่องมือในการวัด ได้แก่ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) วัดกล้ามเนื้อแขน กำลังแรงบีบ (Hand Grip) วัดความจุปอด (Lung Capacity) วัดกำลังขาด้วย เออโกมิเตอร์ (Ergometer) แต่วิธีการนี้ยังไม่แพร่หลายนัก

4. วัดโดยการสอบปากเปล่า (Oral Test) วิธีการนี้ใช้วัดความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติโดยการสอบปากเปล่า โดยการเรียกนักเรียนมาพบถาม เป็นรายบุคคล ตามหัวข้อเรื่องที่ต้องการจะทราบในเรื่องที่สอนไปแล้ว การถามปากเปล่าควรเตรียมคำถามเป็นข้อ ๆ ไว้ล่วงหน้าเพื่อเกิดความแน่ใจและตามลำดับ และควรเตรียมคำถามไว้มากข้อเพื่อช่วยให้มีการเปรียบเทียบถึงความเข้าใจระหว่างเด็กด้วยว่ามีความเข้าใจมากน้อยต่างกัน

5. วัดโดยการสังเกต การวัดโดยการสังเกตนี้จะขาดความแน่นอนไปบ้าง แต่ก็ยังเป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่ง ครูอาจสังเกตจากการเล่นในชั่วโมง เล่นตามลำพังในเวลาว่าง เพื่อวัตถุประสงค์การทดสอบโดยตรง หรือในเวลาแข่งขัน ครูสามารถสังเกตในสิ่งต่อไปนี้คือ ความสนใจ ความสามารถ และทักษะในการเล่น การประสานงานช่วยเหลือกัน การควบคุมอารมณ์ ความมานะพยายามและความอดทน ความมีน้ำใจนักกีฬา ความรับผิดชอบ ทัศนคติ ความเป็นผู้นำและผู้ตาม การสังเกตต้องมีหลักเกณฑ์ในการวัด เพื่อความแน่นอน แม่นยำ และความยุติธรรม (จรินทร์ ธาภิรัตน์ 2519 : 9-11)

สมคิด ชิตประสงค์ (2517 : 163) ได้กล่าวว่า ในการวัดผลทางพลศึกษา ควร
จะได้วัดทาง

1. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนไป (Skills)
3. ความรอบรู้และความเข้าใจ (Knowledge Understanding)
4. คุณลักษณะ (Characters)
5. สุขนิสัย (Health Habits)
6. ทศนคติ (Attitude)

ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ และ บรรจง คณะวรรณ (2515 : 292)
ได้เสนอแนะการให้คะแนนไว้ดังนี้

1. ทศนคติ (Attitude) โดยรวมถึงลักษณะต่าง ๆ คือ การเป็นผู้นำ
ความร่วมมือ เวลาเรียน การตรงต่อเวลา ความมีน้ำใจนักกีฬา ฯลฯ คิดเป็นคะแนน
5-25 %
2. ความสัมฤทธิ์ผล (Achievement) ซึ่งหมายถึง ทักษะในการปฏิบัติกิจกรรม
ที่เรียน มาตรฐานของการฝึกหัดและความสามารถในการนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ แบ่งคะแนน
ประมาณ 20-35 %
3. ความรู้ (knowledge) ได้แก่ ความเป็นมา กติกา การเล่น วิธีเล่น
เทคนิค มารยาทการเล่น และความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวข้อง ถ้าให้คะแนนควรจะเป็น 5-25 %
4. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ
ความสามารถในการกลับตัว ความอ่อนตัว กำลั่ง ความอดทนของระบบหัวใจและหลอดเลือด
คะแนน 20-25 %
5. สุขปฏิบัติ (Hygenic) ได้แก่ สุขนิสัยส่วนบุคคล ความสะอาด การปฏิบัติ
ความหลักความปลอดภัย แบ่งคะแนนให้ประมาณ 3-25 %

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2515 พิศวง เพชรคล้าย (2515 : 48-49) ได้ทำวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัจจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลึกษาที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 10 คน และทดสอบทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลกับนักเรียน จำนวน 1,200 คน โดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลของน็อกซ์ (Knox Basketball Test) ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลวิชาบาสเกตบอล พบว่าทุกโรงเรียนมีการทดสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งส่วนมากจะเป็นการเก็บคะแนนแล้วมารวมกับคะแนนปลายปี มีเกณฑ์เกี่ยวกับการวัดผลวางไว้ เช่น เสื้อผ้าสะอาด การมาเรียนสม่ำเสมอทุกครั้ง จะทำให้คะแนนเก็บดี

ในปี พ.ศ. 2516 คงศักดิ์ เจริญรักษ์ (2516 : 45) ได้ทำวิจัยเรื่อง "โปรแกรมผลึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 62 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลด้านการเรียน พบว่า ร้อยละ 36 วัดโดยการสอบทักษะ ทฤษฎี และให้คะแนนความสนใจ รองลงมา ได้แก่ สอบทักษะและให้คะแนนความสนใจ สอบทักษะที่เรียนอย่างเดียว สอบทักษะและทฤษฎีตามลำดับ ส่วนระบบการให้คะแนนเก็บโดยไม่มี การสอบครูผลึกษาไม่ใช่

ในปี พ.ศ. 2522 กาญจนา คงเจริญ (2522 : 118) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรของวิทยาลัยผลึกษา ฉบับพุทธศักราช 2520" โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรของวิทยาลัยผลึกษา ฉบับพุทธศักราช 2520 โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหาร จำนวน 48 คน และอาจารย์ผลึกษา จำนวน 375 คน ผลการวิจัยพบว่า ในด้านการวัดและประเมินผล ผู้บริหารร้อยละ 92 และอาจารย์ร้อยละ 82 เห็นว่าในการสอนควรมีการสอบทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ควรมีการทดสอบกลางภาคและปลายภาคแล้วนำคะแนนมารวมกัน ผู้บริหารร้อยละ 100 เห็นว่าเกณฑ์ในการให้คะแนนต่าง ๆ ควรดูจากสมรรถภาพทางกาย ทักษะ ความรู้ความเข้าใจ การพัฒนาทางทักษะ และการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ สำหรับอาจารย์ร้อยละ 92 เห็นว่าคะแนนควรมาจากความรู้และความเข้าใจมากที่สุด

ในปี พ.ศ. 2523 สมชาย ธรรมโกศล (2523 : 80-82) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดผลวิชาผลึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร"

โดยมีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาวิธีการวัดผลและปัญหาการวัดผลวิชาพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์พลศึกษา ที่สอนอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการวัดและปัญหาการวัดผลวิชาพลศึกษาที่อาจารย์พลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใช้และ ประสบปัญหา มาก เรียงตามลำดับแต่ละด้านได้ดังนี้

ด้านความรู้ วัดโดยการสอบข้อเขียนแบบปรนัย วัดการสอบข้อเขียนในเวลา เฉพาะนอกเวลาเรียน วัดโดยการสอบข้อเขียนแบบปรนัยและอัตนัย ปัญหาการวัดผลที่ประสบ มากในด้านนี้ ได้แก่ หน่วยกิตวิชาพลศึกษามีน้อย ทำให้นักเรียนขาดความสนใจในการสอบข้อเขียน นักเรียนถือว่าความรู้ทางด้านพลศึกษาไม่เกี่ยวกับการสอบเข้าศึกษาต่อ คะแนนในการสอบข้อเขียน มีน้อย

ด้านสมรรถภาพทางกาย วัดเฉพาะรายการทดสอบสมรรถภาพทางกายบางรายการ อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ควบคุมรายการทดสอบเองทั้งหมด วัดในคาบเรียนบางคาบเรียน ส่วนปัญหา ที่ประสบมาก ได้แก่ ขาดสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกในการวัดผลสมรรถภาพทางกาย บางอย่าง วัดโดยครูผู้สอนคนเดียวทำให้ล่าช้า และเสียเวลามาก การวัดบางรายการต้องใช้ เครื่องมือวัดทำให้วัดได้ยาก การวัดไม่ครบทุกด้านทำให้ยากต่อการวินิจฉัยสมรรถภาพทางกาย ของนักเรียน

ด้านทักษะ วัดทั้งทักษะเฉพาะและการเล่นเป็นทีม อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ควบคุมการ ทดสอบทั้งหมด วัดในคาบเรียนบางคาบเรียน ปัญหาการวัดผลที่ประสบมาก ได้แก่ สถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวกไม่เอื้ออำนวยต่อการวัดทักษะบางอย่าง การวัดทักษะเป็นทีมทำให้ เป็นปรนัยได้ยาก และใช้เวลามาก การวัดทักษะก็หาให้นักเรียนไม่สามารถทำพร้อมกันทั้งหมดจึง ทำให้นักเรียนมีเวลาว่างมาก

ด้านเจตคติ วัดจากการมาเรียนและการแต่งกาย วัดโดยการการสังเกตนักเรียน ในขณะที่เรียน และวัดในบางคาบเรียน ปัญหาการวัดผลที่ประสบมากได้แก่ การสังเกตนักเรียน จำนวนมากและสังเกตหลายอย่างในเวลาเดียวกันทำได้ไม่ทั่วถึง และไม่สามารถวัดได้ครบทุกด้าน และครบทุกคน มีความยากลำบากในการวัดโดยการสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล

ในปีเดียวกัน สาริต สัมขจรเดช (2523 : 66-67) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหา การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" โดยส่ง แบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา จำนวน 277 คน สรุปผลการวิจัย เกี่ยวกับวิธีดำเนินการวัดและประเมินผลวิชากิจกรรมพลศึกษาพบว่า มีการเน้น ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การสอนข้อเขียนวัดความรู้เรื่องการนำไปใช้ การสอนภาคปฏิบัติ ใช้วิธีสังเกตท่าทางและความถูกต้อง การวัดผลทักษะกีฬาประเภทรายบุคคลและชุดที่มีทั้งนักศึกษา ชายและหญิงรวมกันใช้ข้อทดสอบเดียวกัน การวัดผลประเภทรายบุคคลภาคปฏิบัติทดสอบทักษะ และให้แข่งขัน การวัดผลประเภทชุดภาคปฏิบัติ สังเกตทักษะรายบุคคลและเล่นเป็นชุด นำผล จากการทดสอบมาใช้ประโยชน์ปรับปรุงการเรียนการสอน เกณฑ์การประเมินผลต้องให้ได้ตาม เกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนด มีการแจ้งแผนการสอนและระยะเวลาทดสอบเมื่อเริ่มต้นภาคเรียน

ในปี พ.ศ. 2524 เอนก ช้างน้อย (2524 : 113-114) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดย ส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชากระบี่กระบอง จำนวน 55 คน และนักเรียนจำนวน 350 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลที่ครูผู้สอนประสบมาก คือ นักเรียนขาดความ ตั้งใจในการสอบเนื้อหาความรู้ทางทักษะต่าง ๆ ปัญหาเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนนทักษะ การ ควบคุมชั้นขณะสอบทักษะ การวัดและประเมินผลทางด้าน เจตคติและคุณลักษณะของนักเรียน สำหรับนักเรียนประสบปัญหามาก เกี่ยวกับการสอบทักษะเป็นรายบุคคล ทักษะลูกไม้ตี และทักษะ การรำ

ในปีเดียวกัน ขจร คังสุวรรณรังษี (2524 : 124) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหา การเรียนการสอนวิชายืดหยุ่นในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถาม ไปยังครูพลศึกษาจำนวน 48 คน และนักเรียนจำนวน 240 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหา การวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาประสบปัญหามากกว่านักเรียน เพราะยังไม่มีเกณฑ์การ ทดสอบแต่ละทักษะโดยตรง รวมทั้งการทดสอบความรู้ อาจารย์ไม่มีความแน่นอนในการให้ คะแนนทั้งจากการแสดงออกทางพฤติกรรมและด้านความสามารถของนักเรียน การทดสอบ แต่ละทักษะต้องใช้เวลาและการสังเกตอย่างละเอียดจึงต้องใช้เวลามากในการทดสอบทักษะ

ในปี พ.ศ. 2525 นุญทิน ธรรมวงษ์ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521" โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลความรู้เรื่องระเบียบวิธีการประเมินผล และการตัดสินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั่วประเทศ ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 325 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านการประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาที่ครูพลศึกษาประสบปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนขาดความสนใจ เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน ซึ่งมีสาเหตุมาจากหน่วยการเรียนรู้ที่มีค่าเพียง 0.5 หน่วยการเรียนรู้ และวิธีการประเมินผลการเรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละรายวิชาตามที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดไว้

2. ด้านระเบียบวิธีการประเมินผลที่ครูพลศึกษาประสบมากที่สุดคือ ปัญหาในการจัดดำเนินการสอนซ่อมเสริมในกรณีผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่พอหรือยังไม่มีพฤติกรรมขั้นต้นก่อนการเรียน

3. ด้านการตัดสินผลการเรียน ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาอยู่ในระดับน้อย

ในปี พ.ศ. 2527 ชวลิต ไกรว่อง (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยครู" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยครู ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์พลศึกษา จำนวน 137 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ประสบมากที่สุด

1. ด้านระเบียบการวัดและประเมินผลการเรียนปัญหาที่ประสบมากที่สุดคือ นักศึกษาไม่ทราบระเบียบการวัดและประเมินผลของสภาการฝึกหัดครูอย่างลึกซึ้ง อาจารย์ผู้สอนตีความระเบียบการวัดและประเมินผลบางข้อแตกต่างกัน

2. ด้านแบบทดสอบทักษะคือ ขาดคู่มือและอุปกรณ์ต่าง ๆ แบบทดสอบบางประเภทไม่มีมาตรฐาน

3. ด้านความรู้ คือ นักศึกษาขาดความสนใจในการสอบข้อเขียนปลายภาค คู่มือที่ใช้เป็นแบบเรียนมีน้อยทำให้ยากต่อการออกข้อสอบด้านความรู้

4. ด้านสมรรถภาพทางกาย คือ ขาดสถานที่และเครื่องมือ อาจารย์ผู้สอนทดสอบคนเดียวทำให้ล่าช้าและเสียเวลามาก
5. ด้านทักษะ คือ การให้คะแนนทักษะกีฬาโดยการสอบเพียงครั้งเดียวทำให้เกิดความผิดพลาดได้ และเครื่องมือทดสอบทักษะกีฬามีน้อย
6. ด้านเจตคติ คือ ไม่มีเวลาในการสัมภาษณ์เจตคติของนักศึกษา เป็นรายบุคคล
7. ด้านการประเมินผลการเรียน คือ การกำหนดสัดส่วนในการประเมินผลด้านข้อเขียน และด้านทักษะของอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนแตกต่างกัน

ในปีเดียวกัน สรชัย ศุภสิทธิ์กุลชัย (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชากรีฑาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาจำนวน 137 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 685 คน ผลการวิจัยพบว่า เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลวิชากรีฑา ครูพลศึกษาและนักเรียนมีความเห็นว่า มีปัญหาหลักคือ ความพอเพียงของเวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะ ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของครูในแต่ละคาบเรียน ครูพลศึกษามีความเห็นว่าปัญหาอยู่ในระดับน้อย แต่นักเรียนมีความเห็นว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1964 คาร์รา (Carra 1964 : 24-25) แห่งมหาวิทยาลัย เคนท์สเคต (Kent State University) ได้สำรวจการจัดโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 406 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 81.00 ต้องการให้คิดหน่วยกิตในผลการสอบด้วย และให้คิดหน่วยกิต 0.5 หน่วยกิตต่อการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา 1 ชั่วโมง ร้อยละ 78.50 ต้องการให้มีการสอบทักษะในการกีฬาและทดสอบความสามารถทางด้านพลศึกษาของนักศึกษาร้อยละ 33 ต้องการเน้นกิจกรรมที่เสริมสร้างความสมบูรณ์ของร่างกาย

ในปี ค.ศ. 1970 สตาร์ (Starr 1970 : 243-253) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการวัดผล" โดยมีความมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น

เห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการวัดผลวิชาที่เรียน โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างซึ่ง
 เป็นนักเรียนฝึกสอนปีสุดท้าย ในระหว่างปี ค.ศ. 1967-1968 จำนวน 483 คน เป็นชาย
 200 คน เป็นหญิง 263 คน ฝึกสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยการศึกษาของรัฐ (University
 Department of Education) 4 แห่ง ซึ่งแต่ละแห่งมีวิธีการวัดผลแตกต่างกัน ผลการ
 วิจัยพบว่า นักเรียนฝึกสอนทั้ง 4 แห่งรวมกัน ร้อยละ 56 ชอบวิธีการวัดผลจากงานที่ทำตลอดปี
 เป็นอันดับแรก รองลงมาร้อยละ 14 ชอบวิธีการวัดผลโดยคิดจากผลการสอบไล่ร้อยละ 20
 และผลงานที่ทำร้อยละ 80 และน้อยกว่าร้อยละ 2 ชอบให้คิดแต่ผลการสอบไล่อย่างเดียว
 สรุปแล้วนักเรียนมีประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับการวัดผลของงานที่จะทำ และเห็นด้วยกับวิธีการ
 วัดผลที่คิดจากงานที่ทำทั้งปีมากกว่าพวกอื่น

เฮนน์ (Hein 1972 : 2149-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจการจัด
 โปรแกรมสุขศึกษาและพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาของรัฐฮาวาย" โดยใช้แบบสอบถาม ถาม
 ผู้บริหารโรงเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งในเมืองและนอกเมือง จำนวน 65 โรงเรียน
 ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดีเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมสุขศึกษาและ
 พลศึกษา เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนวิชา
 สุขศึกษาและพลศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร โดยครูส่วนใหญ่มีจำนวนชั่วโมงการสอนมากเกินไปและ
 ขาดวิธีการสอนที่ดี

ในปี ค.ศ. 1975 ซัวเรย์ (Suarez 1975 : 5908-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง
 "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมชุมชนเปอโตริโก" โดยใช้แบบสอบถาม
 ส่วนที่ 4-13 ของแบบประเมินผลของโรงเรียนมัธยมแห่งชาติ นำมาประเมินผลโรงเรียนมัธยม
 ชุมชนเปอโตริโก จำนวน 12 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน
 ส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่รัฐวางไว้มาใช้นั้น เป็นโปรแกรมที่ไม่
 ตรงกับสภาพความเป็นจริงของสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ ไม่มีจำนวนนักเรียนที่แน่นอนในการ
 เรียนพลศึกษา และมีผู้เข้าร่วมกิจกรรมน้อย ในชั้นเรียนขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก
 สะดวก ซึ่งทำให้เป็นผลกระทบต่อการสอนและกระบวนการเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา

ในปีเดียวกัน เบสแมน (Bestman 1975 : 6495-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมผลึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาไฮม์ รัฐคาลิฟอร์เนีย" โดยใช้แบบสอบถามของ เนลสัน (Neilson Score Card) สํารวจ โรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาไฮม์ จำนวน 25 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. คณะผู้สอนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมและปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น
2. ครูผลึกษามีฐานะทางสังคมดีกว่าครูผู้สอนอื่น ๆ ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ในการสอน บุคลิกภาพ และอุปนิสัย
3. สถานที่และอุปกรณ์ที่มีอยู่ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสม
4. ในด้านโปรแกรมการสอน ครูผลึกษามักไม่กำหนดเนื้อหาในการสอนอย่างแน่นอน
5. ครูผลึกษามีชั่วโมงในการสอนมากเกินไป
6. มีการจัด เฉพาะโปรแกรมการสอนผลึกษาในโรงเรียน เป็นหลัก เท่านั้น โปรแกรมอื่น ๆ แทบจะไม่มีการจัดขึ้นเลย
7. ขาดตำราและคู่มือในการสอนของครูผลึกษา